

РЕШЕНИЕ

№ 18566

гр. София, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА В. КИРОВА

при участието на секретаря К. А. К.
като разгледа докладваното от ГЕРГАНА В. КИРОВА Гражданско дело № 20221110142935 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.422 от ГПК, вр.чл.415 от ГПК, вр. чл. 342 от ТЗ и чл. 79 от ЗЗД от „Йеттел България“ ЕАД (с предишно наименование „Теленор България“ЕАД), ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к .“Младост“ 4, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от Д.К.К. и М.С., против С. И. К., ЕГН *****, с адрес гр.София, ж.к. “АДРЕС“ бл.43, вх.В, ет.6, ап.18, с искане да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че съществува вземане на ищеца в размер от 323,12 лева месечни абонаментни такси за мобилни услуги по договор от 31.10.2017 г. и от 23.12.2017 г., както и 864,24 лева – незаплатени лизингови вноски по договори за лизинг от 31.10.2017 г. и 23.12.2017 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба се твърди,че между страните има сключени два договора за мобилни услуги – с абонаментен план тотал 24,99 по единия договор и абонаментен план тотал 20,99, а и по всеки от договорите е предоставено устройство марка самсунг, чиято цена ответникът К. приел да заплаща на месечни вноски. Ищецът поддържа,че ответникът К. е допуснал неизпълнение на задълженията си за заплащане на абонаментните такси и общият размер на незаплатената парична сума възлиза на 323,12 лева за периода м.01.2018 г. до м.03.2018 г. В исковата молба се сочи, че при неизпълнение на задължения за заплащане на парични суми съгласно чл.12, т.2 от общите условия по договорите за лизинг всички вноски за устройствата до крайния срок стават изискуеми. Ищецът поддържа, че ответникът К. дължи сумата от 435,03 лева за едното устройство самсунг и 429,21 лева за

другото устройство самсунг, начислени за периода м.06.2018 г. до м.09.2019 г., съответно за периода м.06.2018 г. до м.11.2019 г. Исковата претенция се основава на твърдения, че вземането е претендирано по реда на заповедното производство, но предвид връчването на заповедта за изпълнение по реда на чл.47 от ГПК е налице интерес от предявяване на установителния иск.

В срока за подаване на писмен отговор е депозиран такъв от ответника със становище за неоснователност на исковете – твърди се, че е налице несъответствие между уговорените абонаментни такси и лизингови вноски по договорите и посочените парични суми по фактурите, формулирано е възражение за настъпила погасителна давност.

Софийският районен съд, първо гражданско отделение, 42 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Със заявление по реда на чл. 410 от ГПК, Йеттел България“ ЕАД (с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД) претендира от С. И. К. сумата от 1187,36 лева, представляваща сбора от неизплатени задължения по договори за мобилни услуги и договори за лизинг, ведно със законната лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането. Искането е уважено с издадената заповед за изпълнение по ч. гражд. дело № 20116/2021 г. по описа на СРС, 42 състав.

Представени са фактури, издадени от „Теленор България“ ЕАД, с получател С. И. К..

Представено е допълнително споразумение от 31.10.2017 г. с номер 359898742610, сключено между Теленор България“ ЕАД и С. И. К. относно месечен абонамент за ползване на посочения номер - 24,99 лева.

Приет е договор за лизинг от 31.10.2017 г., сключен между „Теленор България“ ЕАД и С. И. К. за устройство „Самсунг галакси А5“ при месечна вноска от 25,59 лева.

Видно от допълнително споразумение от 31.10.2017 г., сключено между „Теленор България“ ЕАД и С. И. К., за предпочитан номер 359896*****, уговорената месечна абонаментна такса възлиза на 20,99 лева.

Установява се от договор за лизинг от 23.12.2017 г., сключен между „Теленор България“ ЕАД и С. И. К. за устройство „Самсунг галакси J5 2017“ при месечна лизингова цена от 22,25 лева.

Подписано е допълнително споразумение от 23.12.2017 г. към договора з а предпочитан номер 359896*****, при подписването на което, потребителят е получил устройство „Самсунг галакси J5 2017“.

По делото е прието приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от 23.12.2017 г., както и Общите условия на „Теленор България“ ЕАД.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до

следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415 от ГПК е законодателно уреден като положителен установителен иск, съгласно който се цели да бъде установено дали съществува вземането, относно което е издадена заповед за изпълнение, когато срещу заповедта за изпълнение е подадено възражение или е връчена при условията на чл. 47 от ГПК. Това означава, че този иск има предмет, идентичен с предмета на заповедното производство – подлежи на доказване същото вземане – на соченото основание и в претендирания размер. В конкретния случай ищецът следва да проведе доказване, че съществуват договорни правоотношения между страните, както и да бъде установен размерът на вземанията, произтекли от договорите. Регламентирането на иска като положителен установителен иск означава, че е възложено в тежест на ищеца да проведе доказване за наличието на материалноправни предпоставки за уважаване на иска. Законът установява фикция, че искът се явява предявен на датата на подаване на заявлението, когато исковата молба е постъпила в едномесечен срок, считано от съобщението с указания за предявяване на иск, т. е. искът се счита предявен на 26.02.2021 г.

Софийският районен съд счита, че анализът на представените в хода на производството доказателства позволява да бъде възприето, че исковата претенция е доказана по основание. Когато е сключен договор, всяка от страните е длъжна да съобразява уговорените съгласно договора права и задължения. В хипотезата на сключен договор за мобилни услуги, страната доставчик на услугите е длъжна да осигури достъп до далекосъобщителните услуги, а страната потребител е задължена да заплаща уговорената абонаментна такса, както и стойността на ползваните мобилни услуги в уговорения срок. Когато е сключен договор за лизинг, страната лизингодател предоставя устройство за временно ползване на насрещната страна, която е длъжна да заплаща уговорените лизингови вноски. Съдът намира, че страните в производството са обвързани от договорни правоотношения по договори за мобилни услуги и договори за лизинг, в която насока отчете представените писмени договори. С оглед обстоятелството, че ответникът К. е подписал договорите, то той е длъжен да изпълнява точно своите договорни задължения. Договорът има силата на закон за сключилите го страни, което означава, че всеки от съдоговорителите е длъжен да съобразява поведението си в съответствие с уговореното между страните. В настоящия случай исковата претенция се основава на твърдения, че ответната страна е допуснала неизпълнение на задълженията за заплащане на абонаментни такси и на лизингови вноски. С иска за реално изпълнение на договорно задължение страната по договора реализира правото си да получи изпълнение на задълженията, възникнали за насрещната страна, когато липсва доброволно изпълнение. Провеждането на доказване, че са заплатени абонаментните такси, ползваните услуги и лизинговите вноски е възложено на ответната страна, която трябва да докаже, че е изпълнила точно своите договорни

задължения. В хода на производството ответникът К. не е провел доказване да е изпълнил точно своите договорни задължения, поради което исковата претенция подлежи на уважаване.

Софийският районен съд счита, че исковата претенция за заплащане на абонаментни такси за потребление на мобилни услуги е доказана по основание, а по размер за сумата от 145,72 лева, а за разликата до пълния претендиран размер от 323,12 лева исковата претенция подлежи на отхвърляне. Абонаментната такса представлява уговорена парична сума, която се заплаща по време на действие на договора от страната клиент, защото е осигурен достъп до мрежата на доставчика и до предоставяните от доставчика услуги. Това означава, че абонаментната такса е дължима независимо дали са ползвани услуги и какви по вид и обем услуги са ползвани, т. е. абонаментна такса е дължима дори клиентът да не е ползвал услуги. В конкретния случай по делото са представени договори за мобилни услуги, всеки от договорите съдържа уговорена конкретна абонаментна такса, а същевременно ответникът не представя доказателства за заплащане на уговорените абонаментни такси. Следователно исковата претенция в частта за сумите, начислени за абонаментни такси следва да бъде уважена за сумите, начислени като такси с представените към исковата молба фактури, за които страната ищец сочи, че липсва изпълнение. Съдът приема, че исковата претенция в тази част е доказана до размера от 145,72 лева, в която насока отчете, че по фактура от 10.02.2018 г. е претендирана сумата от 48,25 лева, по фактура от 10.03.2018 г. – 51,50 лева и по фактура от 10.04.2018 г. – 45,97 лева, докато с фактура от 10.05.2018 г. не са начислени и претендирани парични суми за абонаментни такси. За да счете, че в частта за разликата над 145,72 лева до пълния претендиран размер исковата претенция подлежи на отхвърляне, съдът взе предвид, че съгласно принципа на диспозитивно начало на гражданския процес съдът се произнася в рамките на формулираното от страната ищец искане. В настоящия случай със заявлението за издаване на заповед за изпълнение и с исковата молба ищцовото дружество е претендирало сумата от 323,12 лева като вземане за абонаментни такси за потребление на далекосъобщителни услуги. Същевременно от представените по делото фактури се установява, че фактурираните суми, представляващи абонаментни такси, чието заплащане ищецът претендира от ответника К. възлизат общо на 145,72 лева, докато другите вземания представляват текущо начислени лизингови вноски. Съобразявайки обстоятелството, че ищецът претендира присъждане на абонаментни такси, съдът приема, че искът подлежи на уважаване за сумата от 145,72 лева, а в останалата част подлежи на отхвърляне, тъй като не се доказва да са претендирани за плащане абонаментни такси на обща стойност 323,12 лева.

Софийският районен съд намира, че и исковете за заплащане на лизингови вноски също са доказани по основание и по размер. Съдът приема за доказано предаване на вещите по договорите за лизинг с оглед изричната уговорка по споразуменията в частта, в която е описано, че с подписването им

са предоставени устройствата, респективно за ответника К., като лизингополучател, е възникнало задължение да заплаща уговорените лизингови вноски. Предвид обстоятелството, че ответникът не доказва да е заплатил лизинговите вноски, съдът приема, че и паричните суми, претендирани като неплатени лизингови вноски са изискуеми и дължими и в тази част исковата претенция подлежи на уважаване, като следва да се съобрази, че в случая страните са постигнали уговорка лизингополучателят да придобие собствеността върху вещта след изтичане срока на договора за лизинг, поради което приложение намира чл. 12, ал. 2 от Общите условия, съгласно който при забава в плащанията, вноските стават предсрочно изискуеми. Доколкото в случая не се касае за предоставяне на мобилни услуги, а за договор за лизинг, по силата на който е уговорена възможност лизингополучателят да придобие правото на собственост върху лизинговата вещ, следва, че предсрочно изискуемите вноски не са претендирани без предоставяне на насрещна престация. Изчислени в съответствие с приложения по делото погасителен план, сумите по договора за лизинг съответстват на заявените с исковата молба, поради което искът в тази част подлежи изцяло на уважаване. Отделно от това, дори да не бъде възприето, че е обявена предсрочна изискуемост на вземанията по договорите за лизинг предвид прекратяване на договорите за мобилни услуги по вина на абоната, съдът, отчитайки настъпилия краен срок на договорите за лизинг, приема, че неиздължените задължения по всеки от договорите за лизинг са изискуеми, респективно исковата претенция в частта за лизинговите вноски в размер общо от 864,24 лева по договори за лизинг от 31.10.2017 г. (с лизингова вноска от 25,59 лева) и от 23.12.2017 г. (с лизингова вноска от 22,59 лева) следва да бъде уважена.

Изводът на съда, че исковата претенция подлежи на уважаване за сумата от 145,72 лева по договори за мобилни услуги и за сумата от 864,24 лева по договорите за лизинг означава, че трябва да бъде разгледано своевременно формулираното възражение за погасителна давност. Погасителната давност е уредена в полза на длъжника, който може да се позове на давност, ако в определен период, считано от настъпване изискуемост на вземането, кредиторът не е предприел действия по реализирането на вземането. Приложимата погасителна давност по договори за мобилни услуги и договори за лизинг е тригодишната давност, защото се касае за периодични платежи – Тълкувателно решение, постановено по тълк.дело № 3/2011 г. по описа на ОСГТК на ВКС. Софийският районен съд приема, че възражението за погасителна давност се явява неоснователно. Най-старото претендирано задължение от страна на ищцовото дружество е по фактура от 10.02.2018 г., което е платимо до 25.02.2018 г. За да счете, че възражението за давност е неоснователно, съдът взе предвид, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение първоначално е депозирано пред РС Перник като е изпратено с куриерска пратка от 25.02.2021 г. В хипотезата, когато се реализира преценка за давностен или преклузивен

срок,съдът отчита датата на изпращане по пощата – в този смисъл е разпоредбата на чл.72,ал.4 от ЗЗД. С оглед това,че при съобразяване пощенското клеймо на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК исковата претенция следва да се счита предявена на 25.02.2021 г.,т.е. точно три години от последната дата на плащане по фактурата,в която е включено най-старото задължение,съдът намира,че погасени по давност вземания няма,а възражението за давност е неоснователно.

При този изход на делото и като съобрази, че ищецът претендира присъждането на съдебноделоводни разноски съдът намира, че следва да бъдат присъдени такива в размер от 199,72 лева за заповедното производство и в размер от 598,37 лева за исковото производство.

Водим от гореизложеното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 от ГПК, вр.чл.415 от ГПК, вр. чл. 342 от ТЗ и чл. 79 от ЗЗД по отношение на С. И. К., ЕГН *****, с адрес гр.София, ж.к. “АДРЕС“ бл.43, вх.В, ет.6, ап.18, че съществува вземане на „Йеттел България“ ЕАД (с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД), ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. “Младост“ 4, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от Д.К.К. и М.С., в размер от 864,24 (осемстотин шестдесет и четири лева и двадесет и четири стотинки) лева – по договори за лизинг от 31.10.2017 г. (с лизингова вноса от 25,59 лева) и 23.12.2017 г. (с лизингова вноса от 22,59 лева) и 145,72 лева (сто четиридесет и пет лева и седемдесет и две стотинки) по договори за мобилни услуги от 31.10.2017 г. и 23.12.2017 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяване на иска – на 26.02.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, относно което е издадена заповед за изпълнение по ч. гражд. дело № 20116/2021 г. по описа на СРС, 42 състав, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 145,72 лева до пълния предявен размер от 323,12 лева за месечни абонаментни такси за мобилни услуги по договори от 31.10.2017 г. и от 23.12.2017 г.

ОСЪЖДА С. И. К., ЕГН *****, с адрес гр.София, ж.к. “АДРЕС“ бл.43, вх.В, ет.6, ап.18 да заплати на основание чл. 81 от ГПК, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК на „Йеттел България“ ЕАД (с предишно наименование „Теленор България“ЕАД), ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. “Младост“ 4, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от Д.К.К. и М.С. сумата от 199,72 лева (сто деветдесет и девет лева седемдесет и две стотинки) сторени съдебноделоводни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за заповедното производство и в размер от 598,37 лева (петдесет деветдесет и осем лева тридесет и седем стотинки) сторени съдебноделоводни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за исковото производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____